

VŨ - HOÀNG - CHU' O'NG,

Chơ say

MUA DONG
năm canh - thìn

THO' SAY CUA VU HOANG CHUONG

SAY

SAY ĐI EM

**Khúc nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng.
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương,**

**Đầu xanh lặn dạn, cùm xót thương, càng
nhớ thương.**

**Hoa xưa tươi, trắng xưa ngọt, gối xưa kè,
tình nay sao héo !**

THO SAY

Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn rảo,
Lòng chót nghiêng mà bước vẫn du dương.
Lòng nghiêng tràn hết yêu đương
Bước chân còn nhịp Ngập thường lắng lơ.

Ánh đèn tha thướt
Lưng mềm, não nuột đáng to
Hàng chân lả lướt
Đê mê, hồn gửi cánh tay hờ.

Âm ba gờn gợn nhỏ.
Ánh sáng phai phai dần . . .
Bốn tường gương điện đảo bóng giai nhân,
Lui đôi vai, tiến đôi chân ;
Riết đôi tay, ngã đôi thân,
Sàn gỗ trơn chập chờn như biển gió.
Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ,
Hãy thêm say, còn đó rượu chờ ta !

THO SAY

Cổ chưa khô, đầu chưa nặng, mắt chưa hoa,
Tay mềm mại, bước còn chưa chệnh choảng.
Chưa cuối xứ Mê ly, chưa cùng trời Phóng đăng
Còn chưa say, hồn khát vẫn thèm men.

Say đi em ! Say đi em !

Say cho lơ lửng ánh đèn,

Cho cung bực ngả nghiêng, điên rồ xác thịt
Rượu, rượu nữa, và quên quên hết !

Ta quá say rồi !

Sắc ngã màu trời...

Gian phòng không đứng vững.

Có ai ghi hư ảnh sát kề môi ?

THO SAY

Chân rã rời
Quay cuồng chỉ được nữa,
Gối mỗi gần rơi !
Trong men cháy, giác quan vừa bén lửa.
Say không còn biết chi đời.
Nhưng em ơi,
Đất trời nghiêng ngửa
Mà trước mắt thành Sầu chưa xụp đổ.
Đất trời nghiêng ngửa,
Thành Sầu không xụp đổ, em ơi !

ĐÀ GIANG

**Cắm thuyền sông lạ một đêm thơ,
Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
Đâu đó Tầm Dương, sâu lắng đợi,
Nghe hồn ly phụ khóc trên tơ.**

THO SAY

Có lẽ ngàn xưa là đáy sông.
Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng.
Đè theo đôi tiếng lý hư ảo
Dâng tới thuyền ai ngủ hếu không.

Chén đã vơi mà ngập gió sương.
Men càng ngày ngất ý Tầm Dương.
Gót sen Kỹ nữ đâu bên gối,
Tìm ái ân xưa, dễ lạc đường !

Cánh rượu thu gần vạn dặm khơi,
Nêo say hư thực bóng muôn đời,
Ai đem sáo trộn sầu kim cổ ?
Trắng nước Đà Giang, mộng Liễu Trai.

LÝ TƯỜNG

**Chàng họa sĩ hôm nay vừa ném bút,
Bởi vì Mơ và Thực chẳng đi đôi.
Nét hư huyền thấp thoáng ở hồn thôi,
Tài non kém chẳng đem vào lụa được.**

THO SAY

Đầu hần tội-tình chỉ sơn với thuốc,
Lụa trắng tinh, vài mướt kém gì tơ.
Bút trung thành ngoan ngoãn dưới tay đưa.
Lỗi riêng ở ngón tay trần vụng quá.

Nhạc sĩ với thi nhân đều thế cả.
Dứt hết dây, vò nát mấy mươi trang.
Xấu xa trong văn điệu ý huy hoàng.
Sai lạc nữa lúc phở vào cung bực.

Hồ sẽ tiếng tơ, lời thơ trong đục.
Dầu êm dềm nhưng chữa thoát phạm thai.
Thanh âm còn mang nặng những trần ai,
Nhắc sao đúng Toàn-Hương và Tận-Mỹ.

THO SAY

Ôi tài mọn ! Si-lang buồn lắm nhĩ !
Tình vô biên dành chưa một giai nhân.
Mộng yêu-đương ấp ủ quá siêu trần,
Cánh vĩ đại vương trông lồng Thực Tế

Hãy trộn lẫn trong mèn ngàn giọt lệ.
Thi nhân ơi, họa sĩ, hỡi cầm gia !
Đề nổi u buồn thăm kín, bao la,
Lẳng trong cốc với chàng Si đại đột.

Bể cho nát phím đàn, quăng cán bút,
Sé cho tan, nào giấy lụa, nào tơ.
Đừng ép duyên ngọc trắng với bùn nhơ,
Thân gió bụi trả về cho gió bụi.

THO SAY

Hồn nghệ sĩ vốn từ xưa nồng nôi,
Yêu thiết tha, nhưng chẳng chịu thắm yêu.
Kiếm hoài công bày dãi ý cao siêu,
Bằng gỗ lựa trơ trơ bằng thép dẫn.

Xin dốc hết nồng cay cho đến cạn,
Uống cho mê và uống nữa cho điên.
Rồi dang tay theo chậm gót Nàng Men,
Về tắm ở suối Mơ, nguồn Tuyệt Đối.

Đàn với bút, tài sơ không chép nổi.
Những cao xa để mộng chẳng nên hình,
Hãy còn Men, người vợ góa Lưu Linh.
Đưa lối những chàng say về Lý Tưởng.

CHÉN RUỢU DÔI ĐƯỜNG

Đáy sông chìm tiếng sóng,
Lời gió ngủ trên cao.
Quanh thuyền ngo-ngác bày sao,
Nàng Trăng còn mãi xứ nào sẽ duyên !

THƠ SAY

Nhưng đêm nay dụi quá,
Không trăng có hề chi.
Say sưa tràn miệng cốc.
Cùng nâng, hãy uống đi !
Trùng lai đâu dễ hẹn kỳ.
Đò ngang một chuyến chắc gì mai sau !

Tối nay còn hộp mặt,
Ngày mai đã cách xa.
Vàng xanh thay sắc cỏ,
Tươi ủa đổi màu hoa.
Đường trần muôn vạn ngã ba,
Nhớ nhung muốn gặp biết là có nên.

Giờ đây chia đôi ngã,
Sông nước càng tiêu sơ.
Hồn men cay như quế,
Hồn men đắng như mơ.
Đảng cay này chén tiễn đưa.
Uống đi, uống để say sưa ngập lòng.

THO SAY

Cạn đi ! và lại cạn !
Say rồi, găng thêm say !
Bao nhiêu mơ, mà đắng ?
Bao nhiêu quế, mà cay ?
Đắng cay trút xuống bàn tay,
Năm tay lần trượt. thuyền quay mũi rồi.

Thuyền anh đi thôi nhé,
Xa nhau dần xa nhau.
Tôi về trên lưng rượu,
Đến đâu thì đến đâu.
Có ai say đề quên sầu ?
Lòng ta lão đảo càng sâu vết buồn.

QUÊN

Đã hẹn với Em rồi, không tưởng tiếc.
Quãng đời xưa, không than khóc gì đâu !
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi nâu.

Đêm nay lạnh, tim em trên gác tối.
Trong tay em dằng cả tháng năm thừa,
Có lẽ đầu tâm linh còn trợn lối.
Đề đi về Cay Đẳng những thu xưa.

THO SAY

Trên nẻo ấy, tôi bời, — Em đã biết —
Nhưng tình phai duyên úa, mộng tan tành.
Trên nẻo ấy, sẽ từ muôn đày huyết,
Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh.

Không, em ạ, không còn can đảm nữa,
Không! nguồn yêu, suối lệ cũng khô rồi,
Em hãy đốt dùm anh trong mắt lửa,
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi. . . .

Hãy buông lại gần đây làn tóc rối,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi" diên,
Rồi em sẽ diu anh trên cánh" khối,
Đưa hồn say về tận cuối" trời Quên.

PHƯƠNG XA

Nhỏ neo rồi, thuyền ơi! Xìa mặc sóng,
Xô về đông, hay đạt tới phương đông.
Xa mặt đất, giữa vô cùng cao rộng.
Lòng cô đơn, cay đắng họa dần với.

THO SAY

Lũ chúng ta, lạc loài, dăm bảy đứa,
Bị quê hương ruồng bỏ, giống nòi khinh,
Bề vô tận xá gì phương hướng nữa,
Thuyền ơi thuyền! theo gió hãy lênh đênh.

Lũ chúng ta, đầu thai nhằm thế kỷ,
Một đôi người u uất nổi chơ vơ,
Đời kiêu bạc không dung hồn dân dị,
Thuyền ơi thuyền! Xin ghé bến hoang sơ

Men đã ngấm, bọn ta chờ nắng tắt,
Treo buồm cao cùng cao tiếng hò khoan.
Gió đã nổi, nhịp giăng chiều hiu hắt,
Thuyền ơi thuyền! theo gió hãy cho ngoan.

Mùa

DỊU NHẸ

Gọn trắng ngàn mai thoảng dáng xuân,
Màu trinh e lệ gió ân cần,
Mười bông cúc nỡn chờ tay với,
Một chút hoa đào vương gót chân.

THƠ SAY

Thuyền nhỏ sóng lam yểu điệu về,
Cỏ chen màu liễn biếc chân đề.
Tình xuân ai chở đầy khoang ấy,
Hương sắc thanh bình ngập lối quê,

Nắng nhẹ, mây hờ, sương hơi hơi,
Sương thưa, nắng mỏng, nhạc khoan lời,
Dây đàn chậm chậm hôn trên phím,
Muôn vạn cung « Hồ » lả lướt rơi.

Khói dịu hương êm tản mát đầy,
Tơ chùng điệu thấp, bốn phương say.
Mùa xuân lắng lắng về không tiếng,
Duyên khép tình e ngậm dấu giày.

THO SAY

Là ánh trăng non chớm độ rằm,
Xuân là duyên nọ tuổi mười lăm.
Mến thương không ngỏ, Chàng như Tiệp,
Hồn khóa then trình lặng nhớ thăm.

Tim chi nao nức giữa mùa tươi,
Xuân chẳng đàn ca ở phàm đời,
Rượu ngọt men hiền say chút ít,
Chàng Lưu đừng ngại thiếu Mai Khôi.

MÙA THU ĐÃ VỀ

**Thu về, mảnh dẻ, bước chân êm,
Mong manh sương thoáng mờ y xiêm.
Gió thơm đẹp lối, xôn xao lá,
Rung hoa, làm gợn nguồn trăng đêm.**

THO SAY

Phời phời lằng lằng đôi gót nhỏ
Xa lạ như muôn đời thượng cổ,
Hoang đường như một giấc chiêm bao.
Không nơi đâu ngăn cấm được Thu vào,
Cho đến tận thâm khuê còn trống ngổ ;
Chân vô ảnh biết chi là công ngổ !

Gót sen êm dịu bước như ru
Lời suối êm nhẹ nhẹ cất như ru,
Gọi trao buồn thoáng sầu vô cớ.
Không thi sĩ cũng nghe lòng rộng mở,
Trái tim nào then khóa với Nàng Thu ?
Muôn dây đa cảm đều xao xuyến,
Áo mỏng, chân êm Nàng đã đến.
— Chiếc đề cung vừa nhẹ lướt trên tơ. —

THƠ SAY

**Ai rằng Thu khơi nguồn tiên Sơ ?
Ta rằng Thu gây mầm tình mơ,
Chính tay Thu reo rắc mến thương hờ,
Bởi Nàng Thu là chị của Nàng Thơ.**

Yêu

Lang Kiêu Lầu

YÊN, MÀ CHẴNG BIẾT

Lâu rồi, không nhớ bao nhiêu năm,
Từ độ trông nhau hết lạ lòng.
Từ hôm bên nhau thôi gương ngùng,
Từ buổi xa nhau mà nhớ nhung.

THƠ SAY

Ên đã nao lòng, anh mê man!
Đuôi mắt đầu môi tình chứa chan,
Đêm thường mơ đêm, ngày đợi ngày.
Nhưng không hề nói cho nhau hay.

Pôi bên cùng kiêu kỳ như nhau,
E dè như nhau nên nghi ngờ,
Không ai cho ai lời yêu dấu,
Anh làm vô tình em ngày thơ.

Kin tiếng nhưng lòng riêng sơn sao,
Ai thấy phong ba nơi bể hồn,
Trầu hề tim rung là tình trao!
Đâu cứ xuân tươi vì hoa đào!

Những ngày theo ngày, đêm sáng đêm.
Tháng năm diu diu trôi mờ màng,
Cố buộc, xát, hơ và, lèn lèn,
Khăng khít ai chia Chàng với Nàng.

THO SAY

Một bên thi sĩ, bên đa tình,
Đôi tim đóng then mà hờ hênh,
Cả hai sôi nổi, lại si tình,
Đôi hồn kín bưng mà trống trênh.

Gần nhau, làm dáng với làm duyên
Nhưng tuy say mê, còn dối lòng,
Dấu cả đêm thu, lừa giảng trong,
Có ai yêu đương không thề nguyện ?

Cùng uín đau buồn khi chia phôi,
Bình thân như quen vì chuyển đồ,
Bao phen thồn thức ngừng trên môi,
Có ai yêu đương không hẹn hò ?

Gặp nhau, cười thoàng rồi quay đi,
Mừng tủi chan chan mà hững hờ,
Bao phen giọt lệ ngừng trong mi,
Có ai yêu đương không đợi chờ ?

THO SAY

Nắng ngả, còn chưa tin là chiều,
Lá đổ, còn « chưa là mùa thu ! »
Còn đợi trời phai, chờ sương mù,
Cõi lòng : « Lưu luyến chưa là yêu ! »

Mến kin thương thầm, em với anh,
Không hay yêu nhau từ bao giờ,
Chập chờn, bến Thực hay nguồn Mơ ?
Hay chính bàng khuâng là ái tình ?

Yêu mà còn nghi lòng người yêu,
Đến cả chưa tin mình đang yêu,
Hương tình, ôi ! dịu nhẹ bao nhiêu !

HỜN GIỎI

Tối qua em ngồi học,
Lơ đãng nhìn đi đâu,
Dưới đèn, anh thoáng nhận.
Nét mặt em rầu rầu.
« Em buồn ? » Anh gắng hỏi,
Mấy lần em chẳng nói.
Rồi, anh không biết vì sao,
Hãy ghé đứng lên, em giận dỗi... .

THO SAY

Rũ tung làn tóc, rún đôi vai,
Em vùng vằng,
Ôm sách vở,
Sang phòng bên,
Không học nữa,
Không cho ai vào nữa,
Cũng không thèm nghe nữa,
Lời thiết tha anh van gọi mái ngoài.

Nhưng anh nghe thồn thức
Em khóc trên gối thêu,
Nhưng anh nghe tấm tức,
Em giận hờn bao nhiêu !
Em khóc ! Làm sao mà dỗ được ?
Nhưng anh còn biết làm sao !
Gọi em, em nhất định,
Không mở khóa cho vào.
Từng giây từng phút lòng anh càng bối rối
nào nào.

TRÒ SAY

Anh vẫn nghe tiếng khóc,
Trong vạt áo len hồng.
Anh vẫn nghe tiếng nấc,
Dồn dập trên gối nhung.
Sao em khóc ? Vì đâu hờn tủi ?
Em buồn, có phải lỗi anh không ?
Hỏi em, em chẳng nói,
Mặc anh xô cửa phòng.

Ngoài hiên vắng, gió đưa vàng rụng đến,
Ngon tường vi, xuống mãi chiếc liềm cong.
Đêm gần khuya, sương đỏ,
Anh thấy ướt vai áo.
Anh thấy lạnh trong lòng

Cuối

TỐI TÂN HÔN

Đo' đự mãi, đêm nay rời xứ Mộng,
Ta chiều em, bỏ cánh lại cung Trăng,
Lên bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi, quên biệt già cô Hằng.

Giờ đêm lồng lộng thời

Thuyền mây vùn vụt trôi

Đang bàng khuâng, điện biếc đã xa rồi

Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi.

Ngực xát ngực, môi kề môi,

Nàng cùng ta, nhìn nhau cùng chẳng nói.

Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi.

Nguyệt chẳng phải, Tỳ không, càng không
Cầm với Sắt ;

Tai dầu quen mà lạ tiếng tre.
Cung Sẻ lẫn cung Hồ diu dặt ;

Mình tơ rẻo rắt
Hồn trúc dề mê

Những thanh âm nhạc điệu chứa từng nghe,
Nhu đưa vắng tự vô cùng xanh ngắt,
Đầy nhớ thương, tha thiết, gọi ta về.

Gió hồng đôi chiều, trên tạp xuống
Nắng ghim hai vai, Nắng cố gương
Thắt vòng tay ghi riết lưng ta.
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà.
Run vì sợ hay vì ngày ngắt ?
Ta chẳng biết nhưng rời tay chóng mặt,
Toàn thân lạnh ngắt,
Thuyền chìm sâu sâu, mãi bề hư vô,
Mà hương ngát đầu dây còn phảng phất.
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ Hồ.

TBO SAY

Ngửa trông lên cung quế tít mù xa
Dần dần khuất,
Dưới chân ta.
Thuyền mây sóng lật,
Không gian vừa sụp đổ chung quanh.
Một trời đêm xiêu rúng tan tành,

Dư hương yếu từng giây.
Dư hương dần loãng nhạt,
Trong tay niu đôi thân liền xát.
Nhè nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh.

Sao lia ngòi, phương hương ngã bên mình,
Cơn lốc nổi,
Đòn tiên thôi gọi.
Âm thầm xa bật tiếng tiêu,
Nhưng mè mau say uống miệng người yêu.
Ta cũng như Nàng,
Cảnh mộng chốn Bồng Lai đâu nhớ tới.

THƠ SAY

Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mải,
Chút thơ ngây còn lại cũng vừa chôn.
Khi tỉnh dậy, buồn như nơi Hạ giới,
Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn.

BỨC KHĂN MỪNG CƯỚI

Lời thiệu nư

Giờ đây phu trạm vừa đem,
Lá thư anh gửi mừng em lấy chồng.
Lá thư phấn đượm hương nồng,
Kèm theo một bức khăn hồng anh cho.

THO SAY

Nên quen vì một chuyến đò,
Anh ơi bèo nước hẹn hò chi đâu !
Kẻ xuôi người ngược bấy lâu,
Hằng năm một buổi thấy nhau họa là.
Tình thân sao khác người ta,
Không ai thề thốt sao mà nhớ mong.
Chia tay dù mấy năm dòng,
Xa xôi đâu dám nhạt lòng mến tin.
Ấu thơ buổi ấy đầu tiên,
Trọn đời chưa dễ ai quên được nào.

Từ xưa muốn, ngỏ mà sao
Bâng khuâng, chẳng biết rằng trao gửi gì.
Đến nay gần lúc vu quy,
Gối chăn sắm sửa mang đi theo chồng.
Nhận thư ướm bức khăn hồng,
Em buồn với cả tấm lòng, anh ơi !

TIÊU ĐĂNG KHOA

Tang Nguyên dinh Than.

Từ đi muôn dặm sầu chơ vơ,
Phương Nam, chân bướm, hăng theo mơ.
Bá cổ, hôm nay mặt nhìn mặt,
Ai xa, ta đợi cho nghe thơ.

Đêm đêm hễ gió lạnh,
Nhớ nhung ai hễ mong chắp cánh.
Mưa khuya chén rượu say cô đơn,
Lòng vẫn vương hoài mưa chẳng tạnh.

THO SAY

Mưa đã tạnh hễ nay trăng sáng,
Tay lại cầm tay hễ vui xiết bao !
Ánh biếc tràn lan hễ đâu đây mây hễ quang
đăng.

Mừng lại mừng thêm ; người bốn phương,
Xên xang áo gấm về quê hương.
Sắt cầm thỏa nguyện vui cao đường,
Chút mong đừng phụ duyên văn chương,
Trăm thương dù muôn thương,
Chớ như ai an phận hễ quên phong sương.
Dặm liễu đừng cương,
Phút giây hễ trắng sử.
Cổ nhân gọi có lời tri kỷ,
Riêng tặng, xin đừng khoe tào nường.

ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC

Lịa cỏi Mộng, dong thuyền qua bến Tục,
Đoái hoài chi băng tuyết sẽ vùi chôn.
Em khao khát dịu Anh tìm hạnh phúc,
Ở men nồng chấn ấm tối tàn hôn.

Đuốc hoa tỏ, xiêm y càng rực rỡ,
Khói trầm dâng, son phấn ngát lây hương.
Da thịt cháy, nhưng còn hơi bỏ ngỡ,
Nấp sau rèm tơ lụa mỏng hơ sương.

THƠ SAY

Vàng di gót, đầy tay châu vởi ngọc,
Cổ long lanh lòa chói những kim cương.
Nhưng đã biến, trên màu nâu mái tóc,
Vòng linh quang phơn phớt của Thiên Đường.

Rượu hợp cần đem theo từ Nguyệt điện,
Mấy vò thơm chuốc mãi tận sông Ngân.
Nhưng đến lúc kê môi trên miệng chén,
Chỉ than ôi nồng cháy những men trần.

Kìa, nệm gối đương chờ ta xô lệch,
Thăm bèn tại nhắc gọi phút điên say.
Và đương rung, giữa luồng giăng chênh chếch,
Cánh hoa tàn sau chót của Thơ Ngây.

Thôi hết nhé ! Thỏa đi, niềm rạo rức !
Từ cung trăng rơi ngã xuống trần gian.
Ta sắp uống bùn nhơ, và sự thực
Sẽ mai đây đầy sáo giấc mơ tàn.

ĐỜI CÒN CHI

Cha mẹ khuất đi lạnh hương khói,
Một chị một em sầu má hồng.
Khuya sớm cô đơn giọt lệ tủi.
Ấu thơ đã trêu gì hóa công?

Thân còn nhờ vả, nói chi phận,
Nhắm mắt vui đâu tình với duyên !
Một sớm thu tàn chị lẳng lẳng,
Bước xuống đò ngang không chọn thuyền.

THO SAY

Chị đi lấy chồng, một em khóc,
Bơ vơ đã dễ nào yên thân,
Nay đó mai đây bọt theo sóng,
Đổi nơi nương tựa mấy mươi lần.

Tan tác hoa khô rụng đầy nẻo,
Thu sang ... Trăng lạnh mờ đêm xương
Ôi lòng giá băng ngày tháng héo !
Ai xót đời em, ai tiếc thương ?

Nhưng chàng đã tới một chiều đẹp,
Rủ rỉ bên tai lời ái ân ;
Lan nở hương sâu nụ vẫn khép,
Hồn trinh phong kín trao tay chàng.

Những tưởng yêu thương đến trọn kiếp,
Mong sẽ trăm năm cùng bạc đầu,
Nhờ chàng an ủi nỗi đơn chiếc,
Tấm thân trôi dạt từ bao lâu.

THO SAY

Ai ngờ giữa lúc lửa hương đượm,
Tình em thắm thiết gần si mê,
Tiếng gọi phồn hoa một buổi sớm,
Đã cuốn chàng đi chẳng trả về.

Chàng còn lưu luyến cuộc đời cũ,
Lòng gửi trăm nơi ngàn trăn yêu,
Dẫm lên thề thốt mặc riêng khổ,
Minh em vò vố sầu cô liêu.

Thư chàng không lại cuối rừng thăm,
Chàng nhớ gì đâu người xa xôi,
Đời em còn có một tia sáng,
Chàng đã đang tay đập tắt rồi.

Mưa ngâu chiều nay càng nặng giọt,
Em không còn lệ chung khóc than,
Người khóc biệt ly khóc xum họp,
Em khóc tình phai khóc mộng tàn.

THO SAY

Thời hết chờ mong, thôi hạnh phúc ?
Ai dễ tìm vui trong lãng quên ?
Từ nay sống để nhớ ngày cũ,
Chàng đã bỏ em đời hết duyên.

Họ hàng không phải cưỡng ép nữa,
Lấy ai em cũng sẵn lòng đi.
Từ nay sống để đợi ngày chết,
Chàng đã bỏ em, đời còn chi?

Cha mẹ không còn để phụng dưỡng,
Chị gái theo chồng thân đã yên,
Thương kiếp long đong từ tấm bé,
Giọt tủi rưng sàu riêng khóc em.

CHỢ CHIỀU

Nắng phai mờ mộng tàn lầy,
Tình đi cho gió sương đầy quán không,
Chợ tan, ngàn nẻo cô phòng,
Sầu dâng bàng bạc cánh đồng tịch liêu,
Hồn đơn lẳng bước chân chiều,
Đâu đây nổi nhớ niềm yêu bời bời,

THEO SAY

Mong manh tình đã rụng rời,
Tơ vương còn thắt tim người chia ly,
Áo thêu chần gấm ngày đi,
Lều không quán bỏ, hồn Si: chợ tàn.
Chiều lên từ thuở lìa tan,
Nắng ơi! lạnh lẽo muôn vàn đuốc hoa.
Hôm hôm cánh rụng lầu ngà,
Một mùa ly biệt đã già nhớ thương.
Xiết bao tươi thắm ven đường,
Thờ ơ chẳng chút dừng cương mấy chiều.
Ái ân sắc lợt hình siêu,
Song song chiều cũ nay chiều lẻ đôi.
Hoàng hôn là xứ chia phôi,
Vắng tanh quán chợ vài ngôi lạnh lùng.

Lỗ' làng

TẠM GHÉ THUYỀN

Hạnh phúc thôi rồi! lạc cánh uyên,
Sông xa buồm chiếc hỏi Đào nguyên,
Gió cao một sớm rời tay lái,
Đã nửa tuần trăng tạm ghé thuyền.
Mê chút thơ ngây tìm đến trọ,
Nhà em, đâu phải ý trao duyên.
Hãy hãy xuân chớm hồng đôi má,
Thêm gợi hình xưa kẻ lỗi nguyên.

THO SAY

Buổi tan về học mấy chiều hương,
Ta đón nhìn em nẻo tới trường.
Mộng cũ phai tàn nghe lại thắm,
Ôi người xưa hứa trọn đời thương !
Then châu lầu ngọc dam tình nhỏ,
Riêng trắng lòng ta một bến sương.
U uất sầu đâu bùng nổi dậy,
Thuyền ơi ! Neo hãy cầm tha phương.

Ta nhờ thuyền đây, từ giã em.
Ái ân, mờ đắp phía sau rèm,
Mênh mông đâu đó ngoài vô tận.
Một cánh thuyền say lạc hương đêm,

TÌNH SI

Lá khô
Rụng
Kín gương hồ.
Sóng
Nhấp nhô...

Mũi thuyền rẽ lá vàng khô,
Sao ngà vút từ đáy hồ bay lên.

THO SAY

Long lạnh giọt lệ tuyết,
Lặng lẽ trôi theo thuyền.
Say sưa hàng lá dang tay đón
Hạt ngọc quỳnh đầu lạc động tiên.
E then sau thuyền sao lần trốn,
Ôm hờ, lá vẫn rơi theo bên. . . .
Bẽ bàng, lá vẫn theo bên,
Si tình, lá vẫn theo bên,
Thuyền trôi vẫn quyến sao đêm,
Hào quang vẫn ngủ êm đêm trong mơ,

Sóng
Nhấp nhò. . .
Lá khô
Rụng
Kín gương hồ.

U TÌNH

Anh biết em từ độ,
Em mới tuổi mười hai,
Anh yêu em từ thuở.
Em còn tóc xoắn vai,

Tháng ngày đi mau quá.
Chốc đã sáu năm trời,
Tình anh vẫn chưa hiểu ;
« Chưa », là « không », em ơi !

THƠ SAY

Em vẫn tin anh lắm,
Em vẫn mến anh nhieu.
Nhưng em tin em mến,
Đâu phải là em yêu.

Trái tim hờ hững ấy,
Đau thồn thức vì anh.
Anh cũng không hề muốn,
Van xin một ái tình....

Cho nên dòng lệ tủi
Thấm ướt những trang đời.
Sóa nhòa hy vọng cũ,
Hoen ố cả ngày mai.

Lòng anh dần uống cạn
Đến giọt cuối yêu đương.
Chỉ còn của dĩ vãng
Một đư vị chán chường.

THO SAY

Hôm qua tình đã chết,
Anh đã chôn nó rồi.
Anh khóc vì chôn nó
Là chôn cả một đời.

Nhưng anh không đào huyết,
Không vùi đất như ai,
Cũng không mua vải liệm,
Cũng không mua quan tài.

Anh chỉ đem chôn nó,
Với nỗi niềm chua cay,
Từng mảnh từng mảnh nột
Trong mấy vần thơ đây.

Rồi một chiều xuân thắm,
Say hạnh phúc lứa đôi,
Vô tình em có nhớ
Đến người cũ xa xôi,

THO SAY

Mong em thu nhặt giúp,
Đôi tay dù hững hờ,
Mong em vì hẩm lượm,
Những mảnh tình bơ vơ.

Chấp lại và thương xót
Dành cho một nắm mồ,
Ở nơi dù hẹp nhất,
Của lòng em say sưa.

LO SỢ

Trên lớp sóng mây viền ánh sáng,
Con thuyền trắng bạc lững lờ trôi.
Đêm nay bánh lái trầm hương lỏng,
Không biết ai trêu tháo trộm rồi.

Đem dẫu cả hơi chèo gỗ quế,
Đề Hăng Nga sợ nép trong khoang ;
Gió khuya lồng lộng từ muôn hướng,
Xô chiếc thuyền cong dọa mãi Nàng.

Biển mây sóng nổi càng lo gấp,
Bọt trắng dâng lên quá mạn thuyền.
Vũ trụ say nhìn trắng lão đảo,
Chùng e sóng lật cướp người tiên.

CHẠM QUÁ RỒI

Mãi hôm nay lá úa ngập lòng ta,
Lệ ngâu đã bắt đầu reo thánh thót,
Sen từng cánh với sương trinh từng giọt,
Bắt đầu rơi; thu đã lời lòng ta !

Mãi hôm nay, ôi nửa kiếp trông chờ !
Nàng mới đến, tay chèo khua nhẹ sóng,
Tóc trẻ nài trên lưng còn bỏ thông,
Vòng hoa đào ôm lệch trán ngây thơ.

THO SAY

Mãi hôm nay một buổi sớm thu mờ,
Nắng đã tắt nơi lòng ta lạnh lẽo,
Hương đã nhạt mà hoa dần đã héo,
Còn chi đâu nồng thắm để yêu mơ !

Có ai đem xây đắp một ban thờ
Vời những mảnh bình tan trăm gầy nát ?
Có ai tặng, để cho người đỡ khát,
Một vò không, hay một trái tim khô ?

Bao nhiêu năm, tưởng đã phi công chờ,
Ta sẽ vụn ân tình reo rắc mãi,
Nay dấu muốn thu về khâu chắp lại,
Cũng không sao toàn vẹn được như xưa !

THƠ SAY

Lòng ta ơi ! xin trở lại bên mờ,
Đề thương xót những hoa tàn lá rụng ;
Và đôi cánh vô duyên, đừng mở rộng,
Đón đưa người Nhan-sắc đến lầu thơ.

Kia, đã thôi rún rẩy cặp vai ngả,
Nàng quăng mái chèo đi rồi đấy nhé,
Tay đương vẫy, miệng nhung đào sắp hé,
Bốn trời sương sắp vọng bốn tên ta.

Lánh đi thôi, Nàng đã bước lên bờ !
Dấu đi nữa, cả không gian sâu muện.
Ta chẳng nở, trời ơi, ta chẳng muốn,
Của lòng ta Nàng đến lúc thu sơ.

CÁNH BUỒM TRẮNG

**Đằng xa mây tán loạn,
Gió bắc thổi không ngừng
Rặng núi còn đâu nữa
Giải lụa quấn ngang lưng.**

**Mặt trời xuống bụi trúc,
Mây nhẹ đua nhau trôi ;
Tiếng trống trên chòi huyện
Thu không đã đổ hồi.**

THO SAY

Ánh vàng lay lắt vương
Trên đồng lúa bao la ;
Màu tím hồng tan nát
Từng mảnh trên sông Đà.

Dưới chân sóng nước nở,
Ta ngồi nghe buổi chiều.
Bên tai gió nước nở,
Ta ngồi mong người yêu.

Một cánh bướm vải trắng
Trôi theo nước lững lờ ;
Từ khoang thuyền lạnh lạnh
Tiếng hát bỗng cao đưa.

Cánh bướm ngày một nhỏ,
Tiếng hát ngày thêm xa,
Ta nhìn theo không chớp,
Ta lắng mãi lời ca.

THƠ SAY

Phải đương đầu với gió,
Phải bơi ngược dòng sông,
Tiếng ca dần đuổi sức,
Còn thoi thóp nảo nùng.

Rồi sau chìm tắt hẳn,
Như ánh nắng chiều đông
Đã tắt trên đầu núi,
Đã chìm trên mặt sông,

Rồi từ cao ập xuống
Rồi từ xa dồn về
Bóng đêm dần chiếm cứ
Tràn ngập nơi thôn quê.

Nhưng trong khung cảnh vật
Cứ từng phút tới hồi,
Xa xa cánh buồm nhỏ
Màu trắng vẫn chưa phai.

THO SAY

Nào tím, vàng, lá mạ
Vội [hồng, [tía, còn] đâu !
Chỉ còn một điểm trắng
Hấp hối trong đêm sâu.

Em ơi ! ta trần trọc,
Khắc khoải đã bao đêm,
Nhớ mong, rồi ngờ vực
Đến cả tấm tình em.

Vì những điều mơ ước
Của tuổi trẻ yêu đời,
Thắm tươi như ánh nắng,
Đã phai rồi, em ơi !

Giấc yên ương liền cánh
Mộng trăm năm lúá đôi,
Êm đềm như tiếng hát,
Đã tan rồi, em ơi !

THO SAY

Trong lo buồn chán ngán
Trong hoàn cảnh éo le
Tuy ta còn nhận rõ
Lòng em yêu xưa kia,

Nhưng mai ngày, bóng tối
Xăm mãi trên đường đi ;
Biết đâu còn có nữa
Lòng em yêu xưa kia.

Ta đâu còn giữ được
Lòng em yêu như xưa ;
Em ơi, cánh bướm trắng
Sắp biến trong đêm mờ !

VƯỜN TÂM SỰ

Tang N. H.

Một dĩ vãng tràn thơ và đắm lệ,
Những u hoài chôn kín tận thâm tâm,
Anh dùng dằng, mãi chiều nay mới kể,
Mặc dầu em thúc dục đã bao năm.

Vườn tâm sự sắc hương nào có thiếu,
Nhưng hương tàn trong nhị, sắc trên hoa,
Đây đó, ngủ âm thầm muôn cánh héo,
Nụ cười tươi tan tác, phấn son nhòa.

THƠ SAY

Đây chiếc tổ, chim không nhìn nhận nữa,
Đề buồng rơm mục nát giá hơi may.
Kia, ủ dột đôi ba mồi lá úa
Ngồn ngang nằm thoi thóp dưới chân cây.

Hãy nin thở đi em, và rón rén
Kẻo bước chân xô rạt những hồn thơ
E tiếng nói sẽ làm kinh động đến
Của thời xưa niềm thương nhớ yêu đương

Hãy đứng lại trầm ngâm bên mộ lá,
Hãy nung niu từng cánh rụng dài sơ,
Nhưng chớ hỏi bướm vàng đâu vắng cả,
Cùng chim xanh thoi hót tự bao giờ.

Chớ căn vặn: buồng rơm sao bỏ trống ?
Mà duyên đi có hẹn trở về chăng ?
Cũng đừng nhắc: phiến gương hồ ảo mộng,
Còn hay thôi ngồi tỏ dấu sao Bâng?

THO SÁY

Hãy yên lặng, nhưng trông tìm hãy khắp,
Hiểu cho xa và cảm nữa cho sâu,
Rồi em sẽ thấy lòng thơ tràn ngập,
Sóng buồn thương xô đến tự đâu đâu.

Từng bước đã theo anh vào quá khứ,
Hãy theo anh từng bước lặng ra về.
Đó, hết thầy, em ơi, đời tâm sự,
Vui gì đâu mà em cố đòi nghe !

Trời xuân quang đãng ngoài kia,
Giấu nhanh giọt lệ ra về thôi em.
Lần sau muốn lại vào xem,
Đừng quên khẽ tiếng và êm gót giày,

Bước chân lời nói thơ ngày,
Nếu làm xao động những ngày tháng qua,
Thôi anh đóng cửa vườn hoa ;
Thôi không kể nữa đâu mà, nghe em !

BẠC TÌNH

Hoa trắng đầy mồ ;
Nào nuốt tiếng ai vừa khóc ?
Sương vẫn đục,
Khói mờ hồ,

Nhìn quanh : chiều sám với tha ma !
Vắng tanh ! Ôi, chiều, nơi tha ma !
Nhưng đâu đây ai khóc ? gần hay xa
Mà thảm thiết ? Hay Thu vừa nức nở ?
— Không, không phải giọng hờn trong Sắc úa,
Không ! cũng không âm nhạc của Màu phai.
— Tiếng mùa thu ta lắng đã quen tai ! —

THO SAY

Nhưng gió tắt mà sao còn động cỏ,
Hoa lung lay, vật vã nằm hương tàn ?
Hay tiếng khóc dâng lên từ đáy mộ,
Của muôn đời chưa nín hận lia tan ?

Ngậm ngùi u uất
Nỗi nuốt than van
Oán thương chi mà cay đắng muôn vàn ?

Ta chẳng biết, nhưng ai mà biết được
Chân đứng lại hồn trôi vào thuở trước,
Trường chừng nghe thánh thót lệ người xưa,
Hán Minh Phi muôn dặm đất Thuyền Vu,
Tiếc cung điện Trường An còn nước nở;
Ai vụng tính để cung đàn lỗ dỏ,
Ai quên lời sai hẹn lúc chia tay !
Mắt mòn trông, ải Nhạn khói mây đầy !

Ngậm ngùi u uất
Nỗi nuốt chửa cay
Oán thương chi mà xương máu tràn đầy ?

THƠ SAY

Sao tiếng khóc còn dâng thê thiết mãi ?
— Bóng chiều buông đã lạnh kín tha ma ! —
Từ cõi âm còn vắng đến lòng ta
Niềm di hấn của ai người bạc mệnh.

Tay run rẩy, nhưng không vì gió lạnh.
Bông đề rơi trên cỏ nắm vàng hương ;
Ta vừa thấy một linh hồn mỏng mảnh
Niu vai ta đòi trả lại yêu đương.

Lòng chơ vơ rùng rợn nổi kinh hoàng
Lời cay đắng tưởng vô cùng bất tuyệt,
Ngâm ngùi thống thiết
Rầu rĩ thê lương

Tiếng nước nở trên vai nhường giọt huyết
Niềm oán hận càng nghe càng rõ rệt,
Ôi, trăm đau nghìn tủi quá bi thương !

Chiều hôm nay ta viếng mộ một tình nương

Lai say

NGHE HÁT

Tang Vương Toàn

Phách ngọt, đàn say, nệm khói êm,
Tiếng ca buồn nổi giữa chừng đêm.
« Canh khuya đưa khách. . . » Lời reo ngọc ;
Mơ gái Tầm Dương thoảng áo xiêm.
Ai lạ nghìn thu, xa tám cõi,
Sen vàng như động phía châu liêm.
Nao nao khói biếc bài thương nữ ;
Trở gối, hoa lê rụng trắng thềm.

CHẾT NUA VỚI

Bước đã mỏi mà trông càng đã mỏi,
Ta dùng chân nhắm mắt một đêm nay ;
Thả chiếc bách không chèo trên bề khơi,
Mặc trôi về đâu đó nước non say.

Kìa một cõi trăm hình muôn vạn tiếng
Đương dần phai dần hiện, tắt rồi vang.
Ta cố gọi những giác quan lười biếng
Để ghi cho hậu thế phút mơ màng.

Nhưng vũ trụ hư huyền tuy rộng mở.
Ta đê mê, cảm được phút gì đâu !
Hồn với sắc chỉ còn thoi thóp thở,
Trong hai bàn tay sắt bọc nhung nâu.

NHỚ QUÊ NÀU

Một trời nầu ngát khói lung lay,
Đôi má huyên thom mọng ý say,
Quê mướn tình thiêng hai nỗi nhớ,
Hồn đơn trên gối một phương bay.
Hỡi ơi ! Nguồn máu ghé xao xuyến,
Ai thắt trên lòng những ngón tay ?
Lưu Nguyễn khi xưa từng phụ bạc,
Thiên Thai đòi mãi đũa con vay.
Mệnh mông gió bụi, về chi được
Cõi Nát Bàn xưa ngủ đặng cay.
Da thịt băng khuôn hồn phách lả,
Nhớ quê sầu trắng một đêm nay.

CON TÀU SAY

Tang Duy Linh

Khói tuôn mờ trắng đêm sâu,
Men rừng say một con tàu ngã nghiêng.
Lặng tai, nhịp sắt liên liên ;
Đường sương nổi rập ưu phiền dưới chân.
Còi khuya vọng mãi tiếng ngàn.
Lao đao, núi thẳm cây gần tương tư.
Tha phương đã réo mong chờ,
Con tàu luân lạc đêm mờ còn say :
Rượu ngon^{*} chở mấy toa đầy.
Bánh xe muôn dặm còn ngày hương rừng.
Giữa đêm, cây núi chập chùng,
Non sông chênh choáng biết dừng nơi nao !

HẠN RỪNG MAI

Tang Duong Tuê

Ngàn mai lối tuyết đêm đông lạnh,
Hai gã say sưa lạc nẻo về ;
Đắm giấc mơ tình trên nệm tuyết,
Quanh người âu yếm lá mai che.

Phấn hương đồn sáo khi tàn mộng
Diu dặt như còn vương gốc mai.
Gối tuyết lạnh lòng thêm cợt nhắc
Màu da ngà nỡ cánh tay ai.

THEO SAY

Hôm nay khắc khoải hồn xuân muộn !
Chán nản vào sâu tận đáy tim.
Nhớ tiếc, hai chàng theo dấu cũ,
Mong cùng sống lại giấc mơ tiên.

Hỡi ơi ! Chỉ thấy màu hoa úa,
Trăng hạ tuần soi lối mấp mô !
Lệ tuyết âm thầm tuôn đã cạn,
Rừng mai sơ sác nắm xương khô.

Tuyết tan mai rụng còn đâu nữa ?
Dĩ vãng tìm đâu một chút ghi !
Chấn gối đêm xưa, nơi vực thẳm
Điêu tàn, mang cả ái ân đi. . . .

— Về thôi với cuộc vui quần chúng,
Tiệc yến phù hoa lộng lẫy xưa,
Với những tình yêu đầy vật chất,
Mê man giả dối xót thương vờ.

THO SAY

Mai Tuyết là hai Nàng bạc mệnh,
Lấy xuân làm mộ, nắng làm tang.
Nàng niu đưa tới nguồn say đắm,
Chỉ một đêm đông gió phũ phàng

SAI LẠC

**Nao nao tiếng sắt rội trên đường ;
Sầu chở đầy xe nẻo cổ hương,
Đá gập ghềnh nghiêng đòi bánh gổ ;
Tre làng mười đảo biếc trong sương.**

THƠ SAY

Dĩ vãng mơ hồ sau khóm tre,
Đâu đây trường học trống tan về,
Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn ;
Kỷ niệm khơi cùng vết bánh xe.

Bàng khuâng vòng sắt nặng nề quay,
Vang bóng thời xưa tản mát đầy ;
Sông ngủ hoàng hôn, lều đượm khói.
Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say.

Lưỡi tê thành bại đấng giang hồ,
Bánh lệch thẳng bằng lối mấp mô.
Nao nức thăm quê sâu chênh mảng,
Phong trần sai nhịp với ngây thơ.

CHÂN HƯNG

Tang Chân liên

Từ thuở chàng say ôm vũ trụ
Thu trong bầu rượu, một đêm trăng,
Nhảy xuống muôn trùng sông quanh quẽ
Đem theo chân hưng gửi cô Hằng.

THƠ SAY

Chừng như Thor nấu mãi cung tên
Lóng lánh canh khuya bạc cạnh thuyền ;
Không đoái hoài chi dương thế nữa,
Nhạc trần tơ phím mãi vô duyên.

Bữa tiệc phàm phu, ai đáng mặt
Nổi bài Dâng Rượu thuở xưa đâu !
Trích Tiên đã khuất, đời ai kẻ
Tìm thấy trong men ý nhiệm màu ?

Chấn choáng đêm nay ta buộc ngựa,
Ven rừng hiu quạnh suốt cô liêu.
Xổn xang mạch máu ngàn thương xót ;
Tài nghệ bao đời có bấy nhiêu !

Ngựa ơi ! Hãy nghỉ chân cuồn khẩu
Cho thỏa lòng ta nổi khát khao !
Ta chẳng mò trăng như Lý Bạch
Nhưng tìm thi hứng mất đêm nao. . .

THO SAY

Tinh hoa thuở trước xô về động'
Ở phiến gương vàng một tối nay.
Ta lặng buông thân, trời lão đảo,
Mơ hồ sông nước choáng men say. . .

Hỡi ơi ! Lầu Nguyệt té siêu rồi !
Từng mảnh thơ ngà tản nát trôi,
Hồn cũ Thịnh Đường muôn nẻo sáng,
Ta ghi hư ảnh chút mà thôi.

HƠI TÀN ĐÔNG Á

Tang Lu's Trong l

**Phơi phơi linh hồn lỏng khóa then
Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn
Mê ly, cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng nắm mộ đen.**

THO SAY

Đáy cốc bao la vạn vực sâu ;
Ngai vàng Mông Cổ ngự đêm nâu.
Hãy nghe bão táp trong cô tịch ;
Vó ngựa dân Hồi dẫm đất Âu.

Thuyền chiến nằm mơ cuộc viễn chinh,
Buồm neo rời rạc bến u minh.
Đâu đây quải quai trong làn khói
Lớp lớp uy nghi Vạn Lý Thành.

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai ;
Phượng Đông là một tiếng than dài.
Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt,
Bốn bề quy hàng nép dưới ngai.

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào,
Ngược giòng năm tháng khói tên cao.
Hương thiêng rẽ lối, đôi bờ mộng
Cung các vàng son một thuở nào.

THO SAY

Gối nệm lênh đênh sắc thịt hờ,
Thuyền say một cánh lướt giòng Thor.
Trăng hiu bắt ngủ đêm khuya rợn,
Sương khói Phù Dung ngập bến bờ.

Thế kỷ huy hoàng của Á Châu
Hiện về trên gối một đêm nâu.
Mây xanh cánh rộng ai mơ đó,
Hồn có tiêu tan vạn cổ sầu?

MỤC LỤC

SAY

1	Say đi em	trang	7
2	Đà giang	—	11
3	Lý tưởng	—	13
4	Chén rượu đôi đường	—	17
5	Quên	—	20
6	Phương xa	—	22

MÙA

7	Dịu nhẹ	—	27
8	Mùa thu đã về	—	30

YÊU

9	Yêu mà chẳng biết	—	35
10	Hồn giỗi	—	39

CƯỜI

11	Tối tân hôn	—	45
12	Bức khăn mừng cưới	—	49
13	Tiểu đăng khoa	—	51
14	Động phòng hoa chúc	—	53
15	Đời còn chi	—	55
16	Chợ chiều	—	59

LỖ LÀNG

17	Tạm ghé thuyền	trang	63
18	Tình si	—	65
19	U tình	—	67
20	Lo sợ	—	71
21	Chạm quá rồi	—	72
22	Cánh bướm trắng	—	75
23	Vườn tâm sự	—	80
24	Bạc tình	—	83

LẠI SAY

25	Nghe hát	—	89
26	Chết nửa vời	—	90
27	Nhớ quê nâu	—	91
28	Con tàu say	—	92
29	Hận rừng mai	—	93
30	Sai lạc	—	96
31	Chân hững	—	98
32	Hơi tàn Đông á	—	101

ĐÔI LỜI CÙNG BẠN ĐỌC :

Trong khi say thơ tác giả còn để lại trong Thơ Say một vài lỗi nhỏ, ghi lại dưới đây, vậy xin các bạn đọc hãy tự tay sửa chữa để gọi là chút bút tích và cũng để gọi là chút công hợp tác của bạn đọc.

Trang	Giòng	Chữ lầm	Xin đọc là
32	1	tiên sơ	tiêu
36	cuối	khăng	khăng
38	4	cỗ	cãi
50	11	muốn, ngỏ	muốn ngỏ,
70	3	hằm	hẫng
71	5	hơi	bơi
90	10	phút	chút
101	2	Lưu-trọng-L	Lưu-trọng-Lư

Imprimerie CONG-LUC Hanoi
N° 9, Rue de Takou — Téléphone 962
